

Tartalomjegyzék

Varázslatos vakáció

Vigyázat, kalandveszély!

Roland

Tartalomjegyzék

I. Egy szörnyű nyár kezdete	4
II. Különös dolgok egy különös házban	6
III. Almafánkon lány terem	10
IV. Ó, Zelda néni!	13
V. Nem remélt barátság	15
VI. A gyerekek eltűnnek az éj leple alatt	20
VII. Feltételezések és felfedezések	27
VIII. Sok mindenre fény derül és van, amit még meg kell fejteni	39
IX. Tanuljunk meg teremteni!	45
X. A java még csak most jön	47
XI. A Képzelet földjén	58
XII. A nagy megmérettetés	72
XIII. Újra a nappaliban	74
XIV. A nagy kaland vége, egy új kaland kezdete	76

I. Egy szörnyű nyár kezdete

Tomí szórakozottan dobálta zoknijait a sporttáskájába. Haj, milyen sok szép emlék fűződik ehhez a kék táskához – gondolta, és mélyet sóhajtott. A tavaly nyári sporttábor, a reggeltől estig tartó önfeledt játék, véget nem érő számháború, nagy focizások, az akadálypálya, és nagy úszások a tó langyos vizében.

Igen, a tavalyi nyár fantasztikusan indult, és végig az is volt.

Az idei viszont pont úgy kezdődött, mint egy igazi rémálom, amit egy óriás pizza betermelése után álmodik az ember.

A múlt héten jött a balszerencsék áradása, amikor a legjobb barátja bejelentette, hogy a szülei őstől másik iskolába íratják. Hát hogy kezdje ő az ötödiket a legjobb barátja nélkül? Tulajdonképpen csak ez az egy barátja volt évek óta. Többnyire lány osztálytársai voltak, és hát velük azért mégsem haverkodhatott, mivel az volt az elmélete, hogy a lányok annyira furcsák, hogy a legnagyobb valószínűséggel nem is földi lények.

Lehetségesnek tartotta, hogy egy rózsaszínű bolygóról jöttek, ahol népviselet a szívecskés zokni rózsaszín táskával, ősi szertartás esténként naplót írni egy hasonló színű parfümös füzetbe, törvény írja elő a sugdolózást, és a parlamentben rendszeres napirendi pont a hétfégi bevásárlás beszámolója.

Szóval, Tomi igyekezett mindig nagy ívben elkerülni minden osztálytársnőt, szomszéd lányt, továbbá a női rokonokat. Persze, a mamája kivétel volt. Anya csak egy van, ahogy mondani

szokás. Kár, hogy mióta előléptették a cégnél, szinte alig látja, s ha otthon is van, csak lótfut a házban, és közben zsémbel:

— Már megint itt hagytátok minden cuccotokat! Olyan rendetlen vagy, mint az apád! Miért nem adtad ide a tornaruhádat, hogy kimossam? Ha nem látom, hogy tanulsz a nyelvtanfelmérőre, hétvégén nem megyünk kirándulni.

Persze ezekből a kirándulásokból rendszerint nem lett semmi, mert mindig kiderült, hogy apának halaszthatatlan dolga akadt.

Így hát Tomi úgy érezte, hogy a kutya se figyel rá. Apropos kutya! Talán ha lenne egy kutyája, szebb lenne az élet. Igen, egy hűséges társ, aki szereti, és mindig megérti őt. Suli után sietne haza hozzá, s ha meglenne a lecke, boldogan futkároznának együtt a játszótéren.

De anya hallani sem akar semmiféle állatról a plüssmacin kívül.

A dolgok állása szerint Tomi jogosnak érezte szomorúságát és elkeseredettségét. Bele sem mert gondolni, mi vár rá. A szülei még egy hónapig dolgoznak, és addig őt lepasszolják a világ legfurcsább nagynénijéhez.

Mit fog ő csinálni egy kerek hónapig Zelda néninél? Mit is kezdhet vidéken egy tizenegy éves kisfiú, akinek nincsenek barátai, egy olyan nagynéni társaságában, aki nemcsak furcsákat mond, és röhejesen öltözködik, de ráadásul egész nap csak festeget. Hát igen, be kell ismerni, hogy Zelda néni kicsit más, mint a többi rokon.

Mikor utoljára nála nyaralt egész jól érezte magát, de akkor még csak hat éves volt, nem tizenegy. Azon a nyáron a nagynénje a varázsecsetjével minden reggel megfestette az arcát. Hol macskává, hol kutyává, hol pedig valamilyen bogárrá változtatta, és aztán egész nap azt játszották a kertben, hogy keresik a jó tündért, aki estére visszaváltoztatja igazi kisfiúvá. Tomi nagyon szerette ezt a játékot. Egész nap képes volt hason csúszva minden kis fűszál alá benézni, hogy nem lapul-e ott az iciri-piciri tündérke. Estére aztán Zelda néni fürdőt készített harmatcseppekből, és jól lecsutakolta az elvarázsolt kisfiút, amitől, mintegy varázsütésre, visszaváltozott gyerekké.

Mostanra azonban már szégyellte, hogy kiskorában ilyen butaságokat játszott, hiszen ősztől már ötödikbe megy. Úgy gondolta, nagyon égő lenne, ha idén nyáron is valami kisfiúknak való szórakozást találna ki a nagynéni.

— Tamás! Bepakoltál már? – kiáltott fel anyja türelmetlenül.

Utálta, mikor így szólította a mamája. Ez büntetést, vagy hosszú prédikációt jelentett.

— Apád már mindent bepakolt az autóba. Muszáj elindulnunk, mert tudod, milyen Zelda nénié! Ha későn érünk oda, még ott tart minket éjszakára, és nekem holnap munkába kell mennem.

Tomii olyan fájdalmasat sóhajtott, hogy maga az ördög is megsajnálta volna. De nem hallotta senki. Vette hát a táskáját és könnyes szemmel lebattyogott a lépcsőn. Hát senki sincs a világon, aki megértené őt?

— Jobb lenne, ha letennének egy lakatlan szigetre, akkor legalább tudnám, hogy miért vagyok magányos – gondolta.

— Csak rád várunk, fiam! – kiáltott be az apja a kapuból. – A futballcipőd betetted? Hátha tudsz majd egyet focizni.

— Kivel, Zelda néni tájképeivel?

— Roppant szellemes vagy ma reggel. Na, pattanj be az autóba gyorsan! Ígérem neked, ha megkapom a szabadságot, elmegyünk nyaralni, ahová csak akarod.

Tomii ez a hír nem dobta föl, mert már előre tudta, hogy nem lesz belőle semmi.

És még a felnőttek mondják, hogy addig vagy boldog, amíg gyerek vagy.

– Uramatyám, mi lesz, ha felnőtt leszek?

Hogy ne kelljen semmire sem gondolnia, unottan kibámult az ablakon, bár amíg ki nem értek a városból, nem volt sok látnivaló, a szürke tömbházak, hosszú autósorok és rohanó embereken kívül. Tulajdonképpen nem szerette a város állandó zaját. Vágyott a zöldbe, de nem pont egy olyan vidéki ház volt az álma, ahol száz méteres körzetben nincs egy vele egykorú emberi lény.

– El is felejtettem a jó hírt, Tomikám! – szólt hátra a mamája. – Dorka anyukájával találkoztam tegnap, és azt mondta, hogy ő is levitte a lányát nyaralni. Ismered Dorkát az 5. c-ből. Igaz, hogy nagyobb nálad egy évvel, de biztosan jól összebarátkoztok majd. Ráadásul a nagyiya pont Zelda néni mellett lakik. Ugyan már, Tomi, ne vágj olyan savanyú képet! Nem hiszem el, hogy nem, örülsz neki.

– De, igen. Rettentően...

Jobb hírt nem is mondhattak volna! – bosszankodott magában Tomi. Egy pisis lány az 5. c-ből. Bár nem nagyon emlékezett erre a... hogy is hívják, Dorkára, de ha az, akire gondol, akkor egy rém unalmas lány. Nem volt elég baja már így is.

Közben kiérték a városból, és a táj olyan sivárnak és unalmasnak tűnt, hogy inkább behunyta a szemét, és pár másodperc múlva elaludt, de nemsokára az apja hangjára ébredt.

– Csendesebben, felébreszted a gyereket!

– De ha egyszer igazam van – folytatta suttogva az anyja. – Te is tudod nagyon jól, hogy a nővéred egy kissé flúgos. Csak reménykedhetünk, hogy normálisan kapjuk vissza a gyereket egy hónap után.

– Azért nem kell túlzásokba esni!

– Ez egyáltalán nem túlzás. Egy nő, aki negyvenhárom éves letére egyedül él, magában beszél, simogatja a fákat, és egész nap a furcsa mázolómanyaival babrál, nem lehet normális.

– El kell ismerni, hogy Zelda egy kicsit más, mint mi, de végtére is művész. És egy csupa szív ember. Bármijét odaadná, hogy örömet szerezzen másoknak. És tudod, hogy Tomi szinte öt éve nem volt nála. Már alig várja, hogy láthassa.

– Hát éppen ez az! Akkor még élvezte is, hogy nem éppen felnőtt ember módjára viselkedett, de most már jobban észrevesz bizonyos dolgokat. A végén még felszed egy csomó rossz szokást.

– Na, ez már tényleg túlzás! Mégis miféle rossz szokásokra gondolsz?

– Hát például arra, hogy olyan csodabogár lesz a fiúknál, mint a nővéred. A te hibád lesz, ha ősszel majd nem tud beilleszkedni a többiek közé.

– Hidd el, kérlek, hogy nem tesz benne semmi kárt! Jót fog neki tenni egy kis levegőváltozás. Olyan sápadt az a gyerek mostanában.

– Na végre, úgy tűnik, befejezték a veszekedést – gondolta Tomi. – Kinyithatom a szemem. De talán jobb lenne, ha teljesen átaludnám ezt a hónapot!

II. Különös dolgok egy különös házban

Tomi akkor ébredt föl, amikor az autó lefékezett Zelda néni háza előtt. Ahogy álmosan kinézett az ablakon, fogalma sem volt, hol vannak. Egyáltalán nem ismerte föl a házat. Nem így emlékezett rá, mintha más lett volna annak idején. Mindhárman elámultak a látványon. Anya szólalt meg először.

— Drágám, ez a kert mindig ilyen elvadult volt, vagy csak nekem tűnik úgy, hogy dzsungellé változott?

— Ejha! – kurjantott Tomi. – Vajon majmok is vannak benne?

Valójában az átlagosnál jóval magasabb fák, a házat teljesen benövő futónövények és a sűrű lugasok láttán, talán nem is lett volna meglepő jelenség egy banánt majszólo majom, vagy néhány színes tollú arapapagáj.

— Úgy látszik, nem telik neki kertészre – nyögte ki apa elsápadva a csodálkozástól. – Na, gyerekek, szedjük ki a csomagokat! Tomi, ne bámulj annyira, lesz elég időd rá, hogy körbejárj minden bokrot.

— Atyaég! Drágám, el is felejtettem, mekkora ez a ház! Mit is kezd Zelda ennyi szobával?

— A nővérem mindig is kedvelte a nagy tereket. Egyébként meg minden szobában festményeket tart. Zelda, drágám!

A kapuban megjelent a nagynéni. Hosszú, sárga ruhát viselt, amit apró virágok tarkítottak, hozzá pedig egy óriási karimájú kék kalapot. A harsány nyári viseletet kedves mosolya és huncut tekintete tette teljessé. Zelda néni láttán Tomiban kellemes emlékek ébredtek, ugyanakkor az futott át az agyán, hogy milyen feltűnést keltene ezzel a szereléssel a városban.

— Isten hozott benneteket! Tomi, kincsem, mekkorát nőttél! Rengeteget változtál!

Azzal kedvesen magához ölelte a fiút. Ő bezzeg semmit sem változott. Még az az enyhe lewendulaillat is a régi volt, ami áradt belőle.

— Gyertek beljebb, kedveseim! Pont jókor érkeztetek. Már vár a kertben az uzsonna. Te pedig vidd fel a csomagodat a szobádba! Ugye emlékszel még, merre van? Mi kint leszünk a kertben.

Tomi belépett a tágas és hűvös nappaliba. Hirtelen minden sarokról eszébe jutott valami kedves emlék. Az ablak alatt most is ott terpeszkedett lustán és álmodozva a nagy karosszék, ahol annyi izgalmas mesét hallott esténként; megvoltak a kopott, régi szőnyegek, az óriási, torz pofákat mutató tükör, sőt, még az édességet rejtő almárium is.

Most mégis kicsit minden másnak tűnt. Olyan sejtelmes volt minden. Végigjáratta tekintetét a falakon. Mindenütt hatalmas méretű, színes olajfestmények tarkáltak.

Kiskorában sohasem figyelte meg a festményeket, talán azért, mert nem volt elég magas, hogy láthassa őket, de most ráérősen végignézte az egészet.

Amint végigjáratta tekintetét a falakon, teljesen megbabonázta a látvány. Egyik csodálatosabb volt, mint a másik. Ahogy ott sorakoztak egymás mellett, mintha mindegyik ugyanazt ábrázolná, de mégis mindegyiken más volt.

Az egyik egy mesés tengerpart színeit varázsolta a szobába annyira elevenen, hogy szinte hallani vélte a habok zúgását, a másik zöldellő rétet, soha nem látott, különös növényzettel. De a legszebb még csak most következett. Tomi észre sem vette, ahogyan nézte eltátotta a száját. Ezen a képen minden ragyogó fényben úszott. Egy tisztás közepén egy lélegzetelállító fa állt talpig virágban. Meseszép látvány volt, ahogy szinte meghajoltak az ágai a pazar rózsaszínű virágok terhe alatt.

